

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70

En sørgelig Bise

om

Linieskibet Jagermanland,

der forliste ved Dyo, hvorved 410 Mennesker omkom.

Tone: Hr. Sinklar drog over salten Hav.

Bildt bruser Stormen, og Bølger slaar Alt over de vilbene Banker, Og ingen Stjerne paa Himmelen staar, Mens Skyer for Vinden vanke.

2. De mørke Klipper alt stande i Rød, Som truende Kjemper at stue, Og hæver sig over det dybe Hav Mod Himmelens hvælvede Bue.

3. Paa Vesterkysten af Norges Land Der er saa farlige Bunde, Det maatte saamangen befaret Mand I Storm og Uveir sande.

4. Et Lineskib fra Archangel for Med tusinde Mand omborde, Til Kronstadt det gjennem Habet gaar, Skjon Fart det i Forstningen gjorde.

5. Men da det vendte ved Lindesnaes, Det farlige Storme mødte, Det kjæmped længe med voldsom Blæst, Alt til paa Grunde det stødte.

6. Dybt under Vandet de blinde Skær Med skarpe Spidse sig dølger. En Planke knustes, og aabnet er En Plads for de mægtige Bølger.

7. De styrte sig ind i Rummet fort Og søge blandt Folket sit Bytte, Mens Matten hvælver sig fold og fort, Og intet de Arme besyhte.

V box 3:76

8. Forgjæves de søgte frá Rummet ud, Hvor hurtig dem Bølgerne flude Og slugte dem Alle; nu hjælpe dem Gud, Tre hundrede ere derinde.

9. De Dørrige flygted' paa Dækket op, Men Bandet efter fosses, Og knækket ligger hver Mastetop, Og brækt er Loug og Trokker.

10. Nu fore de hurtig Stud paa Stud Til Tegne, at de ere i Nøden Og bede med Taarer og Suk til Gud: O frels os! o frels os fra Døden.

11. Men Ræer og Mastre er falden om Af Stormen, som Røret bruktet, Derunder en Hob af Mennekker, som Ijhel ere slagne paa Dækket.

12. Forgjæves er Skud, og forgjæves er Bøn, Men Bandet stiger Alt mere, Kanonerne maa de taste i Ejs'u, Thi Skibet at synke er nære.

13. Paa Dampskibet Nordkap i Christianssand Man hører de Redskud larme, Og skjøndt det er mørkt, gaar det ud fra Land For om muligt at redde de Arme.

14. Men Stormen raser, og Natten er mørk, Man søger paa Havet iblinde, Dets Rum er en vid og taagesuld Drk, Hvor intet Liv er at finde.

15. Tilbage vendte da Nordkap snart, Stor Sorrig var der ombord, Fordi uden Held de en saadan Fart Til Mennekkes Redning gjorde.

16. I midlertid paa det russiske Brag Man udsætter trende Baade, Hvor Officererne gange imag, Men mange til liden Baade.

17. Det ene Fartøi til Mandal kom, Kapteinen sig redded' paa dette, Det andet sank under Stormen, som Med sig vilde Bølgerne mætte.

18. Et Skib blev udsendt at opsege dem, Som endnu vare ilibe, Men ei til Braget de naaede frem, Hvor alle vare i Fare.

19. Men i en Baad, der paa Bandet flød, Halvandet Hundrede vented' Forskøne alle den visse Død, De bleve til Skibet hentet.

20. Den anden Morgen gik Nordkap ud Med Constitution i Følge, At prøve om den almægtige Gud Dem vilde Braget fordølge.

21. Og alt som de seiled', de fik at se Det Skib, som nu næsten begravet Af Skum og Bølger laa sjunket ned Med Agterstavnen i Havet.

22. Hver levende Sjæl, som var igjen, Stod sammenstuvet i Stavnen Og vented' aldrig at komme hen Med Liv og Helbred i Havnen.

23. Det var et sørgeligt Syn at se Matroserne frøne og blege, Dels sjunkne bedendend paa Kne, Dels om paa Dækket sig snege.

24. Hundred og femti vare ombord, Og reddede alle bleve, Vi kunne ikke beskrive med Ord De Reddedes Fryd og Glæde.

25. Men af de tusinde raske Mand Fire hundrede vare døde, Ved sliq Ulykke hver Mennekken Vel dybt i Hjertet maa bløde:

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70

26. Dog vil vi takke den gode Gud, Som lod de Dvrigte leve, Vi kjende ikke hans vise Bud, Men for hans Vælde vi have.

27. Det var stor Glæde at se derpaa, Da de Stilte hinanden modte. Da Manden atter sin Hustru saa, Og Bennen paa Bennen stødte.

28. Gud skjenke de Døde en salig Fred Og trøste de Reddede alle! Hans Almagt er stor, Og ingen ved, Naar Gud ham til sig vil kalde.

29: Saa let han kaster det største om, Vi Mennesker ere saa svage, Og høie maa vi os vel for ham, Som tæller vor' Levedage.

30. Nys laa paa Volgen saa stolt og ny Den Bygning, nu er den begravet, Slag, Tong og Blokter er ført til By, Men Skroget er sjunket i Havet.

31. Ved Toldbodbruggen man end kan se Det bjergede Gods — det Mærke Paa al vor Svaghed, thi høier Kne For Gud, den eneste Stærke.

1. Saamangen Daare ober Høvet hen Drog ud til Nordamerika, Men kom og snart som en Kant igjen Med ei en Skilling i Fikta. Man reise Ost, og man reise Vest, Det norske Hjem er dog allerbedst, Der med min Gud, Der med min Brud vil jeg til Dødsdagen leve.

2. Og Gud velsigne mit Norges Land Med fjeldes snedækte Høgne, Der var jeg alt fra min Barndom vant At finde hjertelig Høgne. Reis du i Ost eller reis i Vest, Hrr hjemme er det dog allerbedst. Hvor jeg er fød, Der til min Død, Der vil jeg stadig bo og høgne!

Trondhjem. Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.